

Dijous XXIV de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 7,36-50): En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús entrà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que era una pecadora. Quan va saber que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum i es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'Ell. Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora». Jesús li digué: «Simó, t'haig de dir una cosa». Ell li respongué: «Digues, mestre». «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-cents denaris, i l'altre, cinquanta. Com que no tenien res per a pagar, els va perdonar el deute a tots dos. Quin d'ells et sembla que l'estimarà més?». Simó li contestà: «Suposo que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «Has respost correctament». Llavors es girà cap a la dona i digué a Simó: «Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per a rentar-me els peus; ella, en canvi, me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells. Tu no m'has rebut amb un bes; ella, en canvi, d'ençà que he entrat, no ha parat de besar-me els peus. Tu no m'has ungit el cap amb oli; ella, en canvi, m'ha ungit els peus amb perfum. Així, doncs, t'asseguro que els seus molts pecats li han estat perdonats: per això ella estima molt. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc».

Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els qui eren a taula amb ell començaren a pensar: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?». Jesús digué encara a la dona: «La teva

fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau».

«Es quedà plorant als peus de Jesús»

Mons. José Ignacio ALEMANY Grau, Bisbe Emèrit de Chachapoyas
(Chachapoyas, Perú)

Avui, Simó el fariseu convida Jesús a menjar amb vista a cridar l'atenció de la gent. Era un acte de vanitat, però el tracte que dispensà a Jesús en rebre'l no correspongué ni tan sols al que és més elemental.

Mentre sopen, una pecadora pública fa un gran acte d'humilitat: «Hi anà amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum i es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'Ell. Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum» (Lc 7,38).

El fariseu, en canvi, en rebre Jesús no li donà el bes de la salutació, ni aigua per als seus peus, ni tovallola per eixugar-los, ni li unguí el cap amb oli. A més, el fariseu pensa malament: «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora» (Lc 7,39). De fet, el qui no sabia amb qui tractava era el fariseu!

El Papa Francesc ha insistit molt molt en la importància d'apropar-se als malalts i, així, “tocar la carn del Crist”. En canonitzar santa Guadalupe García, Francesc digué: «Renunciar a una vida còmoda per tal de seguir la crida de Jesús; estimar la pobresa per a poder estimar més els pobres, malalts i abandonats, per a servir-los amb tendresa i compassió: tot això s'anomena “tocar la carn del Crist”. Els pobres, abandonats, malalts i els marginats són la carn del Crist». Jesús tocava els malalts i es deixava tocar per ells i pels pecadors.

La dona pecadora de l'Evangeli tocà Jesús i Ell estava feliç tot veient com es transformava el seu cor. Per això li regalà la pau tot recompensant la seva fe valenta. —Tu, amic, ¿t'apropes amb amor per a tocar la carn del Crist en els que passen al teu costat i et necessiten? Si saps fer-ho, la teva recompensa serà la pau amb Déu, amb els altres i amb tu mateix.

«La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau»

Mn. Ferran JARABO i Carbonell
(Agullana, Girona, Espanya)

Avui, l'Evangeli és una crida a estar atents al perdó que el Senyor ens ofereix: «Els teus pecats et són perdonats» (Lc 7,48). Dues coses cal que els cristians recordem: hem de perdonar sense jutjar la persona i hem d'estimar molt perquè som perdonats gratuïtament per Déu. És com un doble moviment: el perdó rebut i el perdó amorós que hem de donar.

«Quan algú us insulta, no li doneu la culpa, doneu-li si de cas al dimoni, que li fa insultar, i feu caure sobre ell tota la vostra ira; en quan al desgraciat que fa el que el diable li fa fer, compadiu-lo» (Sant Joan Crisòstom). No s'ha de jutjar la persona sinó reprovar l'acte dolent. La persona és objecte continuat de l'amor del Senyor, són els actes els que ens allunyen de Déu. Nosaltres, doncs, hem d'estar sempre disposats a perdonar, acollir i estimar la persona, però també a rebutjar aquells actes contraris a l'amor de Déu.

«El qui pecca fereix l'honor de Déu i el seu amor, la seva pròpia dignitat de persona cridada a ser fill de Déu i el benestar espiritual de l'Església, de la qual cada cristià ha de ser pedra viva» (Catecisme de l'Església, n. 1487). A través del Sagrament de la Penitència la persona té la possibilitat i l'oportunitat de refer la seva relació amb Déu i amb tota l'Església. La resposta al perdó rebut només pot ser l'amor. La recuperació de la gràcia i la reconciliació ens ha de portar a estimar amb un amor divinitzat. Som cridats a estimar com Déu estima!

Preguntem-nos avui especialment si ens adonem de la grandesa del perdó de Déu, si som d'aquells que estimem la persona i lluitem contra el pecat i, finalment, si acudim amb confiança al Sagrament de la Reconciliació. Tot ho podem amb l'auxili de Déu. Que la nostra pregària humil també ens hi ajudi.